

den kun uddeles netop til de Kommuner, som særlig trænge dertil. Der kan dog næppe være nogen Tvivl om, at Arbejdsløsheden og den dermed følgende Nød er ganske særlig samlet paa enkelte Punkter i Landet, saa at altsaa det at udstykke Millioner pr. Individ over hele Landet vil i mine Tanker være det Samme som at give bort den større Del af Beløbet der, hvor det ikke behøves, og formindste Nødsen lige overfor de Steder, hvor den visjelig behøves. Disse 50 Ore pr. Individ ville jo ikke sige mere end 130—140,000 Kroner for Landets største og i dette Tilfælde mest trangende Kommune. Det vil være det Hele, hvorimod den øvrige Del af Millionen vil spredes jævnt ud over det hele Land som en vistnok meget velkommen Gave af Rigsdagen og Regjeringen, men uden at det paa nogen Maade kan gjøres gjældende, at der er nogen Nødvendighed til Stede for at yde saadanne Bidrag af Staten til disse andre Kommuner. Dermed er ingenlunde sagt, at Kjøbenhavns Kommune er den eneste, der trænger. Jeg antager, at der ogsaa er andre Kommuner i Landet, om hvilke dette med fuld Foie kan siges, men jeg tror, det skal blive staaende uimodsagt, at der er en stor Del Kommuner i Landet, og i mine Tanker den langt overveiende Del af dem, hvor det ikke paa nogen Maade i dette Øieblik kan gjøres gjældende, at der er en saadan Trang til Stede, at der er Nødvendighed for at yde direkte Statstilskud. Jeg vil formene, at en Bestemmelse, en Tilspøelse til Lovforslaget om, at den Million, som der er Tale om, og som netop disse 50 Ore pr. Individ ville blive til, naar den stilles til Raadighed for dermed øieblikkelig at kunne give de Kommuner, der i Virkeligheden trænge til en Hjælp, en klæffelig Hjælp, vil være langt mere virksom til Formaalets Opnaaelse end det, som det ærede Medlem har foreslaaet, og en saadan Bestemmelse kan, saa vidt jeg kan skjønne, ikke møde nogen saadan principiel Modstand, som det ærede Medlems Forslag efter al menneskelig Beregning vil møde. Endelig udelukker en saadan Bestemmelse ingenlunde, at man senere, naar der har været bedre Tid til en rolig Overveelse, og der da foreligger mere Materiale om, hvilke Kommuner, der i Virkeligheden trænge til, fortjene et direkte Statstilskud, kan komme til at tage sin Bestemmelse bedre end i dette Øieblik, idet man saa vil kunne tage Bestemmelse om, hvilke af de saaledes ydede Laan der skulle eftergives helt eller delvis. Da jeg før gjorde opmærksom paa, at det ærede Medlems Forslag under Nr. 1 er det samme, som har været fremme flere Gange her og

har været vedtaget af dette Thing, men har mødt bestemte Modstand i det andet Thing, glemte jeg at tilføie, at det Forslag, der tidligere har været fremme og har mødt denne Modstand, dog paa et Punkt har været mere tiltalende end det, som det ærede Medlem har stillet nu. Den Gang gif det ud paa, at der skulde ydes et Bidrag i Forhold til Kommunernes Indvaanerantal, men med den Tilspøining: „dog ikke ud over, hvad vedkommende Kommune selv ydede.“ Denne Begrændsning faavnes jo ganske i det ærede Medlems Forslag. Ved den tidligere Bestemmelse kunde man dog sige, at der var taget Hensyn til, at vedkommende Kommune selv maatte erkjende, at der var en Trang, der skulde afhjælpes, idet den selv bragte noget af Osret, men dette er jo fuldstændig forsvundet her; her er ingensomhelst Bestemmelse om, at Kommunen skal have erkjendt, at der overhovedet er Anledning til at gøre Noget, end mindre at Kommunen skal have erklæret sig villig til at ofre Noget for Formaalet. Jeg kan altsaa ikke skjønne rettere, end at denne Bestemmelse i Endringsforslaget Nr. 1 maa være endnu mindre antagelig fra det andet Things Side, end de Bestemmelser af denne Art, der tidligere have været forelagt det.

Jeg skal slutte med at gjentage, at Regjeringen maa fastholde for det Første, at Lovforslaget ikke forvandles til væsentlig blot at blive et Forslag til en Understøttelsesfond, men at det beholder Karakteren af væsentlig at være et Forslag sigtende til at modarbejde Arbejdsløsheden; og for det Andet, at Regjeringen alvorlig maa lægge paa Sinde, at man, ved at optage i Lovforslaget nye Bestemmelser, om hvilke man maa vide, hvorledes de ville blive betragtede i den anden Del af Rigsdagen, gaar den modsatte Veie af den, den ærede Forslagsstiller har angivet, og som jeg tror hele Thinget ønsker, der skal gaas, nemlig at komme til, at Lovforslaget kan blive vedtaget og kan blive vedtaget hurtigt. Dette Sidste lægger Regjeringen ikke mindre Vægt paa end det ærede Medlem, idet den fuldt erkjender, at den Hjælp, som kommer hurtigt, kommer dobbelt.

Th. Nielsen: Den høitærede Finanzminister's Udtalelser overraskede for saa vidt ikke mig. Han hører jo, saaledes som vi have lært ham at kjende i en Klæffe af Nar, til den Slags Mennesker, som Intet have lært og Intet have glemmt. Medens han paa ingen Maade kan gaa ind paa dette Things Principer, som han udtaler sig, kommer han selv i dette Øieblik til os med et